

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwo.č da.

Njeh ty spēwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čł khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew č. F.

• Sserbske njeđželske łopjeno. •

Budyšin

12. junija 1927

Bautzen

Čižbč a nakład Ssmolerjez knižicziščjeńje a knižacnje šap. družst. s wobm. ruk. w Budyšinje.
Wukhadža łóđu šobotu a plačzi bėrtlėńje 78 šlotnč pjenještow.

Sswjedžen swjateje Trojizy.

Šnada našeho Knjesa Jesom Khrysta a lubosć Boža a dostatk swjateho Ducha budź s wami wschitkimi. Šamjeń.

S tutymi słowami šo kšesćanška wobada njeđželu hušto s kłětki strowi. Druhdy šu tajke a podobne hrónczka we pokłucharjowymaj wušchomaj jenož hołe słowa, pschi kotrnčž šebí wjele wjazy njemyšli. A tola jara wjele w tutym słowje leži, dokelž šo nam s nim žyła pońnosć Božeho žohnowanja pscheje, kotraž je w našej drohej kšesćanškej wěrje wobšamknjena. Tuto japoschtolšte žohnowanšte słowo džěnša na šwjedženju Sswjateje Trojizy kaž šwjaty šwjedženški kšerlusč kłinczi a se šwojim trojakim šyntom wobšwědczi, šštož je šo nam na puczu psches bohaty, rjany šwjedženški čaš: hodny, jutny, šwjatki — ša šobu s jennym hłóšom pschpowjedało a šštož šo nětk w drugej poloizy žyrkwineho lėta s noweš wěštosću wěry we wěrykšerluschu našej droheje ewangelškej žyrkwje wušnawa:

Do jeneho Boha wěrimy,
kiž Wótz, Šsyn, Duch šwjaty je!

Šižom dołho přjedny hač je šo słowo „Trojiza“ jako wušnacze tuteho pońneho šjewjenja Božeho naložowalo, je šo kšesćanstwo se štkom a woprawdze k Božej šwjatej Trojizy wušnało; pschetož tuto wušnacze je tak štare, kaž kšesćanstwo šame a je šo wot teho dnja šem šapocžalo, jako šu šo ludžo psches šwjatu kšeczenizy kšesćazienjo šejnili, kotruž je Khrystuš tón Knjes wustajil se słowami: kšecziče jich we mjenje Wótza a Šsyna a Sswjateho Ducha. Njeđaj šo nič-

tón tohodla molicz a wot tuteje wěry wotwjescz, dokelž nje-možemy tuto potajnstwo se šwojim čłowješkim rošumom špóšnacž. To šame šo nam njeje jako čzmowe, njespóšnajomne hudanczko šjewiło a naš tež niz pošnacze šwjateje Trojizy, tež niz to, šo tuto potajnstwo dorošumimy, šbožnych njecžini, ale towarštwo s kšienicžkim Bohom. Njeje to tak, kaž se wschědnym Božim kšlěbom w kraleštwje pschirody? Niz to, šo wěm a špóšnaju, kaš Boži kšlěb nastawa a móž našnczenja we šebí ma, mje šyteho njecžini, ale šo jón wužiwam. Tež hdyž potajnstwo Božej šwjateje Trojizy njesrošumimy, pońneho žohnowanja trojenicžkeho Boha džěłomni hycž móžemy. A runje ša to je wulzy jara wažne tuto japoschtolšte słowo žohnowanja, kiž je žyrkwine žohnowanje ša Boži lud noweho šluba, ša naš kšesćazianow: hnada našeho Knjesa Jesom Khrysta a lubosć Boža a dostatk šwjateho Ducha budź s wami wschitkimi.

Pońne žohnowanje trojenicžkeho Boha s nami hycž dyrbi. Kaš je někotremu kšesćazianej došč na tym, šštož přeni artitel wuczi, na dobročiwym njebješkim Wótzu, kiž nam dawa, šštož je ša naše čažne žiwjenje trěbne, a pod šotrehož šchit šo se šwojimi lubymi tak radny štajimy. Ale šštož nam přeni artitel wo Božej dobročiwosći praži, to tola twjerdy šaložt mēčž dyrbi w hnadze Jesom Khrysta a w doštatku šwjateho Ducha. Kaš móhli šo Božej lubosće trošchtowacž, hdyž mamy lutu žalosć psched woczomaj? S čžeho wěmy, šo je Bóh tón Knjes nam hnadny pschi wschej našej njedostojošći? Tu nam hnada našeho Knjesa Jesom Khrysta wěštosć Božej hnadny pschilubi. Tuta hnada we Khrystu nam durje wotewri, a hdyž psches tute durje nje-

stupimy, nihdže žaneje wěstoscje nimamy. A potom: kak lohzy bo Khrystuša trošchtujemy, hdyž jenož na to myšlimy, šhtož je wón sa naš pšched dolhim czažom činił. Bohu budž džak, jeho duch je woprawdže mjes nami žiwy, a čzim bóle bo wot tuteho šwjateho ducha powucžicž a bo wot njeho wjesčž a wozdžicž dawamy, čzim wjazy hnady wot našeho Anješa a Šbóžnika šhonimy.

Tuto žohnowanje towaštwa s Bohom pak žyie a pońje wot teho wotwišuje, kak we wěrje do jenotliwych paršchonow šwjateje Božeje trojizy stejimy. Kšhesčžijan, kiž w šwojej wěrje jenož lubeho Boha w njebješkach, jenož štworicžela njebješkow a semje abo jenož „wjšche bycže“ snaje, tón tež pola tajkeho Boha jenož dary sa semške žiwjenje, sa derjehicže we tutym žiwjenju, jenož pomoz w semškich nušach pyta a njespoťojny je, hdyž jemu na tym pobrachuje, a bjes trošhta je we cžažu tradanja a nušy, haj škóncžnje sadwělujo wěru do tuteho Boha šhubi a bo w cžažu šboža k pošucže wabicž njedawa, wjele bóle jenož šwět lubo ma. Žemu pšchi tajkim pošnacžu Božim njebješki Wótčez njeje Bóh šboža, kiž je bo w Žesuku Khrystužu šjewił, tón bo lež šžyła wo šbože šwojeje duške nještara. Tajkemu kšhesčžijanej jeho njedospoťna, njedohaza wěra žane žohnowanje njepšhinješy. A tajki kšhesčžijan, kiž drje drugi artikkel kšhesčžijanskeje wěry wo wumožanju podpřiša, šebi šyna Božeho a Šbóžnika pšhipowjedacž, šwjatej kšhcženizy a šwjatemu wotkasanju płacžicž dawa, ale šwjatemu duškej na šwojej duški škutkowacž njedawa, bjes roškwětlenja wo hrěchu a hnadže, bjes wobrocženja k pošucže a bjes wěry woštawa — tajki kšhesčžijan Žesukej knjes rěćacž njemóže, tajkeho předowanja wo wumožanju a wo wumožniťku šgnneho woštaji a šwjata kšhenza, špowjedž, šwjate wotkasanje jemu jenož šwontowne wašdnja woštanu; tajki w bojošči šmjercže a wotrocžk hrěcha woštanje; tón tež najwjščjšhu luboščž Božu nješacžuwa a Bohu pošnu cžescž jako Wótzej Žesom Khrysta njedawa. Wo tajkim Khrystužowe šłowo płacži: šhtož Šsyna nječžescži, tón Wótza nječžescži a teho mój Wótž tež cžescžicž njebudže, tón wo Žesuku jako wo idealnym cžłowjeku rěćži a wo dobrym woprišmje, tón bo tež we Žesukowym mjenje k Bohu modlicž njemóže. Tuž je nušne, šo tež šwjateho ducha šnajemy a w jeho towaštwe stejimy, šo je doštať šwjateho ducha s nami. Šhtož je Božu šwjatu Trojizu špóšnał, tón tež w šwojich modlitwach s Wótžom, se Šsynom a se šwjatym Duchom towaštwa a wobšhad ma, temu šu Wótž, Šsyn a šwjaty Duch žiwe paršchonny. Tón pošne žohnowanje trojenicžkeho Boha šmėje. Žadny drugi Bóh njeje. Šhtož teho nima, tón wopacžneho ma abo šžyła žaneho nima. My pak wěrimy, šo je Bóh Wótž, šyn a šwjaty Duch a špěwamy:

O šwjata Boža Trojiza
a wěćžna kražna jednota,
Bóh Wótž, šyn, šwjaty Duch ty šy;
štej štajnje pšchi mni k pomozny. Šamjeń.

Šwjata Trojiza.

Lubuj Boha wjšche wšcheho,
S žykej šwojej wutrobu,
Džerž tež wščitke kašnje jeho
Šwólniwje a s lubošču.
Wón naš přjedy lubowalše,
Sa naš šwojoh' Šsyna dashe,
Přjedy hacž my na šwěćži
Wěčmny tehdy rodženi.

Lubuj dale wjšche wšcheho,
Moja luba wutroba,
Rad a šwólniwje tež teho
Anješa Žesom Khrystuša,
Kotryž, hlaj, po Wótza radže,
So by šašo pšhinješł k hnadže
Pošutneho hrěšnika —
Sa našch hrěch bo moricž da.

Pornjo nimaj wjšche wšcheho
Lubuj Ducha šwjateho,
Kiž je trošhtať pobožneho,
Paže šwoje štadleštko,
Kotryž pyta tajkich ludži,
Kiž tu šhodža w hrěšnym bludži,
Pyta kóždoh' škóšnika
Pšhiwjeicž k Wótzej do njebja.

Lubuj Boha wjšche wšcheho,
Kaž šam šebje bližšcheho,
Podpjeraj tež wšchudžom jeho,
Tež hdyž njedžakomny jo.
Šhtož pak je najcžejšche, dušcha!
Lubowacž bo tež cži škúšcha
Njepšhecžela šwojeho,
S dobrym pšchewiń wšhitko šlo.

Bóh je luboščž! Žunu budu
Šakle to mój dopošnacž,
Kak je sa mnje wacžku šhudu
Wóhł tak wjele woprowacž.
„Bóh je luboščž!“ šaspěwaju
Šandželjo we Božim raju,
Žunu s nimi špěwam ja:
Bóh je luboščž bjes kónza.

August Hermann Franke.

Džen 8. junija je wopomnjeńški džen tuteho wjele mjenowaneho a tež mjes Šserbami snateho muža evangeliške žyrtwje: A. H. Franke. Džen 8. junija 1727 wumrě A. H. Franke w Halli. Tam je tež tón wošebity a wošebny pomnik, kotryž nam tuteho muža nješapomnjeneho ščžini. Frankowu wustaw. W tutym, kotryž bē w šwojich špocžatkach jednorah šyrotownja, je tak někotry evangeliški farať šwoje wukublanje namakať; mjes nimi je tež, wjelež wěmny, šnajmjeńšcha jedny šerbški farať byl.

200 lět wotpocžuje něť tutón muž wot šwojeho džěta, kotrež bē tak wšchelatore a wobščěrne a kotrež wón došonja w mozy šwojeje wutrobneje evangeliškeje wěry. — Drobnišcho šnadž pšchi škladnošči wo tym něšhto napišchemy. — Ale jeho mjeno je žiwe hišcže a cžescžowane a jeho škut šwěćčł wo nim.

Jeho narodne město bē Lübeck; tam bo 1663 narodži. Erfurt a Kiel štej měscže jeho studijow; bē bo bohóšłowštwu wěnowať. S lětom 1686 bu jeho mjeno po dalokej šjawnošči šnate. Wón bē jedny s tnych tšjoch, s kotrymiž bo w Lipsku to tak mjenowane pietištiske hibanje šapocža. S tym je pomjenowane šhutne pobožne stejnišcžo evangeliškeje wěry, sa kotrež Franke a s nim jich wjele šastupowachu. Lěto 1687 mjenuje wón šam lěto šwojeho „wobrocženja“, w kotrymž bo wón rošbudnje a žyle šwojej wěrje a šwojemu Bohu pšhiwobrocži, a to pšchi šłowje Jana 20, 21.

Po njewobstajnym tam a hem czahanju saŕydlu ŕo Franca skónčnje w lécze 1692 w Halli. Bu tam i fararjom a i profesorom a to woŕebje i pomozu snateho wjednika pietistow, D. Spenera. 1695 saŕoži wón w Halli ŕhulu sa ŕhuhduch, mějo sa saŕoženŕki kapital zŕle 4 tol. 16 gr. Tuta ŕo hladajzŕ roswi; jej ŕo pŕchida bėrgarŕka ŕhula, a wobėmaj saŕo paedagogium. A tak bu jene po druhim hiŕhcze pŕchidate a pŕchitwarjene, woŕebje 1698 wulki dom ŕyrotownje; tutón natwari ŕo i dobrowólnych pŕchinosŕkow a bu ŕriedziŕhczo zŕleho wulkeho po zŕlym ŕwėcze snateho „Frankoweho wuŕtawa“. A tutemu ŕluŕheja nimo naŕpomnjennyh a druhich ŕhulow teŕ hiŕhcze n. pŕch. wuŕtaw sa žónŕke, 1704 saŕoženj, jena kniharŕnja a jena hapŕnka.

Tohorunja je Franca wjele ŕtutkowal, sa roŕŕhėrienje biblije a sa miŕionŕtowo. Jemu a jeho wuŕtawej bėŕŕe woŕebje pŕchitwileny teŕ pruski ŕral Bjedrih Wilhelm I., kotruŕ je dwójzŕ teŕ jeho wuŕtaw wopytal.

Wjele wuŕpėcha a widomneho žohnowanja je tutón muŕ w ŕwojim žiwjenju wohladał, tola paŕ wjele njelubeho naŕhonil a ŕačul. Jeho mjeno paŕ bywa wot jich wjele i dŕatkom mjenowane a jeho 200lėtne ŕmjertninŕ njėŕmėdŕa tohodla bjes woŕebiteho poŕwjećenja woŕtačŕ!

Nasch krajny biskop rėci k woŕadam.

Nascha krajna zŕrkeje je i 1. oktobrom 1926 ŕtajena zŕle pod wjedniŕtowo ŕwojeho krajneho biskopa D. Jhmella. Raŕ hiŕo nėŕŕto ras je ŕo tutón teŕ tute ŕwjatki wobrocŕil i woŕebitym ŕlowom na woŕadny nascheje krajneje zŕrkeje a tak na wŕŕe ŕtawny. S teho, ŕŕtoŕ wón praji, wuŕbėhnjemŕ tu w ŕcŕėhowazym nėŕŕto:

Woŕajo, ŕo bychu ŕo hromadŕili do ŕwjatoho ŕjednocėnŕtwa zŕrkeje, wupraji biskop: „Nascha zŕrkeje je zŕrkeje woŕobinŕŕkeho ŕŕheŕcŕijanŕtwa a dŕrbi to teŕ woŕtačŕ!... Tola njesabudŕ ženje, ŕŕtoŕ teŕ Luther ženje njeje ŕabył, ŕo tuta woŕobinŕka wėra naŕtaw a ŕtrowa woŕtaw jenoŕ nutŕkach w ŕjednocėnŕtwe zŕrkeje, a ŕo tuta woŕobinŕka wėra nam napoŕoŕi pŕchitwilnoŕcŕ, ŕwojej zŕrkeje ŕluŕicŕ... ŕŕtoŕ potajkim woŕobinŕŕke ŕŕheŕcŕijanŕtowo ŕŕe, tón dŕrbi i dobom zŕrkeje ŕzŕcŕ... Bóh je ŕwjatki ŕjednocėnŕtowo wėrjaznyh wutworil: ŕwjatu ŕŕheŕcŕijanŕŕku zŕrkeje. Tohodla, ŕŕtoŕ ŕŕe, ŕo bychu jemu ŕwjatki pŕėdowale a ŕo by jeho Duch Boŕi wjedł, tón dŕrbi teŕ sa zŕrkeje byčŕ.

Nasch cŕaŕ tole woŕebje waŕnje pŕėduje. S 1. oktobrom ŕandŕeneho lėta je ŕo ŕtary twar zŕrkeje pominył. Zŕrkeje bu nowa, nowa zŕrkeje, kotraŕ paŕ woŕta zŕle zŕrkeje ŕtareho ewangeliona; a tola nowa zŕrkeje, dofelŕ je ŕwjatŕ, zŕrkeje je ŕtatom roswjasany, a zŕrkeje nuŕowana, ŕo ŕama na ŕo dopomnicŕ a ŕo ŕama sa ŕo ŕtaracŕ. Haj mőzeŕŕ ŕamo prajicŕ: Zŕrkeje je nuŕowana, byčŕ zŕle zŕrkeje, jenoŕ zŕrkeje, ale paŕ teŕ zŕle zŕrkeje! Wŕŕitko, ŕŕtoŕ my naŕhonichmy a naŕhonimŕ, pŕėduje nam: Bóh ŕŕe zŕrkeje. ŕŕto ŕzŕemŕ my?

Ja wotmolwjam i tŕjomi ŕadami:

Najpŕjedny: Hdŕŕ ŕŕe Bóh zŕrkeje, dŕrbinŕ teŕ my zŕrkeje ŕzŕcŕ. — Ja zŕrkeje byčŕ!... Woŕobinŕŕke ŕŕheŕcŕijanŕtowo mőze teŕ byčŕ jara ŕebicŕne a jara ŕamowólne ŕŕheŕcŕijanŕtowo... Nasche woŕobinŕŕke ŕŕheŕcŕijanŕtowo je jenoŕ prawe, hdŕŕ my ŕo i pŕŕeŕwėdczenjom do ŕwiŕta zŕrkeje ŕtajimŕ. Wŕŕitko dŕėlo, na druhich doŕonjane, njėŕmė druhého ŕamėra mėcŕ, ŕhiba toho, jich dowjeŕcŕ k teŕ zŕrkeje, kotruŕ je nasch

Rnjes ŕzŕyl. Tohodla naŕŕedla a dla dŕėla, kotreŕ ŕo na druhich ŕtawo, dŕrbinŕ my zŕrkeje ŕzŕcŕ.

Hdŕŕ my paŕ zŕrkeje ŕzŕemŕ, pŕačŕi teŕ to druge: my dŕrbinŕ wuŕŕnjo a porjad zŕrkeje hajicŕ. Saŕo wė nascha zŕrkeje, ŕo njemőze nicŕo ŕwontowne pomhacŕ. Ale runje tak wė zŕrkeje, ŕo bjes ŕruteho porjada a wuŕŕnja njemőze byčŕ. Je notlinŕ hiŕo njemőze bjes teho byčŕ, hiŕhcze mjenje mőze zŕrkeje bjes toho byčŕ. W zŕrkeje njėŕmė to tak byčŕ, ŕo kődny ŕam po ŕwojej woli zŕrkeje porjad tworil abo wotpoŕaŕuje. Jenoŕ wola zŕleje zŕrkeje ŕmė tu roŕŕudŕicŕ, a tuta dŕrbi byčŕ ŕkoŕena zŕle na wolu teho Rnjesa zŕrkeje.

Woŕebje ja ŕhutnje wo to pŕoŕhu, ŕo by ŕo wuŕŕnje Boŕich ŕluŕbow a porjadne ŕemŕŕihodzenje hajilo. My wė my, tak jara je nėtkle njedŕela na wŕŕech boŕach wohroŕena. To njetrjebam nadrobniŕŕo roŕjaŕnicŕ. Tola na to jene dopominam se wŕŕeje ŕhutnoŕcŕu: Nascha zŕrkeje ŕteji a pada i pŕchitwilowanjom Boŕeho ŕlowa a i hajenjom ŕjednocėnŕtwa w naschich Boŕich ŕluŕbach. Njech ŕo wutwori hewal nėkaŕke nowe wuŕŕnje, sa Boŕu ŕluŕbu dŕrbi njedŕelu ruma byčŕ, a my dŕrbinŕ porjadnje w njeje byčŕ.

ŕkónčnje: Hdŕŕ my zŕrkeje ŕzŕemŕ, dŕrbinŕ to teŕ wobŕwėdcŕicŕ i tym, ŕo ŕobudŕėlamŕ, ju twaril a wutwarjejo. Kritika, kotraŕ sa polėpŕŕenje ŕo njepŕozuje, nicŕo njepomha, ale jenoŕ ŕwėrne ŕobuŕŕutkowanje. Wŕŕitŕ dŕrbi cŕucŕ, ŕo ŕu ŕobu ŕamolwicŕi. Žaneho njemőze zŕrkeje parowacŕ, ŕadny paŕ njeje teŕ tajki, ŕo njebył w moŕny Duchu ŕhmanŕ, ŕobudŕėlacŕ. My wŕŕitŕ ŕmŕ sa naschu zŕrkeje ŕamolwicŕi. Wŕŕitko dŕėlo paŕ ŕo ŕtawaj na tym jednym ŕaŕoŕku zŕrkeje, nimo kotrehoŕ žaneho drugeho njeje: Jeŕuŕ ŕhriŕtuŕ. Nasch cŕaŕ dŕrbi ŕebi prajicŕ dacŕ to ŕtare ŕlowo i woŕebiteje doŕaŕnoŕcŕu: „W zŕrkeje njepŕačŕi: To praji ja a to prajicŕ, ty, ale to praji nasch Rnjes Jeŕuŕ ŕhriŕtuŕ!“

Wŕŕitko paŕ njech ŕo ŕtawo w moŕny ŕswjateho Duchu! Wŕŕichod zŕrkeje wotwiŕuje wot teho, hacŕ ŕmŕ my cŕlowjeŕtojo Duchu a hacŕ ŕo ŕcŕinimŕ cŕlowjeŕtojo Duchu.“

Wotbłóŕ.

„Njedŕela“ je heŕlo nėtko sa jeneho i toho ŕtejniŕhcŕa, sa tamneho i drugeho. Ale njedŕela dŕrbi ŕo naschemu ludej ŕaŕo dobyčŕ!“ Tak ŕapocŕnje ŕo naŕtawł w cŕiŕle 22 nascheho njedŕelŕŕkeho łopjenka „Womhaj Bóh“, kiŕ runje cŕitam. Na pŕėnjej ŕtronje tutoho łopjena namaka cŕitaŕ kődny njedŕelu w 3. ŕŕtucŕŕŕ ŕcŕėhowaze:

„Dŕen paŕ ŕwjatny,
Dusŕi datny,
Wotpocŕŕŕ ty!“

„Njedŕela dŕrbi ŕo naschemu ludej ŕaŕo wróćicŕ!“ tuto pŕačŕi teŕ woŕebje w rataŕŕtwe a woŕebje ŕaŕo tak na mjėŕach ŕŕerbowŕtwa. Je tola mylaze, hdŕŕ ŕu jeni duŕny ŕe mŕŕi a druŕny ŕo na polu i pŕuhom a hnojom, ŕamo na wulkih zŕrkeje wuŕŕinŕŕich ŕwjedzenjach, wokoŕo ŕŕmjataja. Haŕle pŕŕed kŕótkim naŕpomni pŕėdaŕ na ŕwjedzenju ŕnutŕkowneho miŕionŕtwa, ŕo je jemu jedny rataŕ powėdał, ŕo pola ŕebje ženje njedŕelu dŕėlacŕ njedawa a ŕo je pŕŕeŕo i druhimi hotowy, a teŕ se ŕluŕobnyimi žaneje nuŕny nima. Bėŕŕe njedŕelu Łatate tutoho lėta, kraŕny nałėtnŕ dŕen, popŕdnju podach ŕo ŕamotny po ŕŕeŕeŕŕny mjėŕ polami na pucŕ. Jaŕo tak we ŕwojich myŕglach kŕocŕach, ŕhŕŕach wot ŕdala wėŕte puŕotanje a ŕtowanje, bėŕŕe to zŕle pŕŕede wŕu. Tam jena maŕŕina (Bull-

dogge) zny rjetomaš ratařskich nastrojow (Kultivatorow) šchzerkotajo sa žobu torhasche, po mokrej pódže njemóžesche pak prawje s blaka; dyrbjesche pódru k wužnywej mjelnu šhotowacž. Dofelž pak žo po njedželi zny tydžen deschczowasche, běšche tuto njedželške džělo tola podarmo. Krótko prjedy běch w „Bomhaj Bóh“ čital, so je něhdže jedyn „Landbund“ we swojim čašopisju swoje žobustawy napominał, njedželu šwjeczič. A hdže woštanje našch „Landbund“? Snažu tola šnamjenitnych Eserbow, kiž maju tam žlowo a žydko žobu na přenim měštnje.

S tutym škóncžam, hdž žym psichstajil: Hdž ty žo junu nakasajš, dha požylu swojich bratrow!

S.

Psichibywaze šchescžijanstwo.

Tak něotreho drje šajimuja ščěhowaze licžbn, kotrež nam tak někať psichelad dawaja wo tym, kať je šchescžijanstwo psiches wšchě 20 lěštotki psichibywało, dobywało, doniž njeje s lětom 1925 něhdže 500 000 000 dozpiło.

Rónž	lěštotka	bě jich něhdže	500 000	šchescžijanow,
1.	lěštotka	2 000 000	„	„
2.	lěštotka	5 000 000	„	„
3.	lěštotka	10 000 000	„	„
4.	lěštotka	15 000 000	„	„
5.	lěštotka	20 000 000	„	„
6.	lěštotka	25 000 000	„	„
7.	lěštotka	30 000 000	„	„
8.	lěštotka	40 000 000	„	„
9.	lěštotka	50 000 000	„	„
10.	lěštotka	70 000 000	„	„
11.	lěštotka	80 000 000	„	„
12.	lěštotka	85 000 000	„	„
13.	lěštotka	90 000 000	„	„
14.	lěštotka	100 000 000	„	„
15.	lěštotka	125 000 000	„	„
16.	lěštotka	155 000 000	„	„
17.	lěštotka	200 000 000	„	„
18.	lěštotka	400 000 000	„	„
19.	lěštotka	500 000 000	„	„
lěta	1925			

Budžče pak činjerjo.

W Japanškej bu jich njedawno 32 wožobow šjawnje wuškwalenych a pocžescženych. Tuczi 32 běchu žebi wulke šašlužby sa šjawnje dobre žykeho luda dobyli se swojim škutkowanjom. 11 s nich dóštachu pschi tutej šwjatocžnosčzi we Tokio penšiju na čaš žiwjenja. Mjes tutymi 32 bě jich 22 šchescžijanow, a to tam w Japanškej, w kotrejž žu pschi wšchěm škutkowanju šchescžijanow tola hišchče pohanjó wšchelatich družin we wulkej wjetščinje.

Stary džěd a jeho wnuť.

Někajtaj mandželštaj měješčtaj stareho nana šastaracž a mašeho pjeczłětneho žynka woczahnyč. Stary nan pschězo bóle šlabnjěšche, jeho ruzny a koleni šchepotaschtej, wón mało žynšchěšche a widžěšche, tež njeměješche žanych šubow wjazny. Hdž sa blidom žydasche, njemóžesche wjazny žizny derje wobdžeržecž, woblidowasche rub s poliwku, a druhdy bu jemu tež něšto šašo s hubny woběžalo. Šeho žyn a pschichodna džowka žo teho grawowaschtaj, a teho dla dyrbjesche žo stary džěd napohledk sa šchachle do hele žydacž a wonaj jemu tam jeho jědž w horncžerškej šchlicžny dawaschtaj, ale niz do došče, so by

žwoju poliwku prawje na žedžbu brať a ničžo wjazny njeroskidať. Tam tón starž šrudnje sa blidom hladašche a s jeho woczow žo žynšny ronzachu. Něhdy jemu šchlicžka s šchepotateju rukow wupadže a žo rosraň. Duž mloda žona šwarješche, wón pak ničžo njeprašesche a šdychowasche. Młody muž tež mjelcžesche, ale wón staremu naněj drjewjane kortko wudžěla; s teho dyrbjesche džěd nětko jěcž. Po šhwili pjeczłětny žynk na šemi žedži, ma kruh drjewa w ruzny a dypa s nožom do njeho. „Šcho dha tu mój žynk rjaneho džěla?“ žo nan woprašča. „Kortko“, wotmolwi žynk, „kortko džělam, s teho dyrbitaj nan a macž jěcž, hdž budu junu wulki.“ Duž muž a žona šhwilu na žo hladašchtaj, pocžeschtaj plakacž, dowjedžeschtaj džěda šašo k blidu, dawaschtaj jemu wot nětko šašo žobu jěcž, tež ničžo njeprašeschtaj, hdž by něšto rostidať.

Žyrkej a štat.

W šakškim žyrkwiny žydeniku: „Neues Sächsisches Kirchenblatt“ šaběra žo w 23. čizle tuteho lěta nastawť se wožadnymi praščenjemi, wožebje s tym, wolicž šararja, a s druhimi praščenjemi, kotrež s tutym šwižuja. Dopišowar pišche mjes druhim tole: „Šcho je wina na tym, so to druhdy s džělom šararja we wožadže tak prawje do přědka njeńdže? Mješku to hušto na tym wina žyrkwini přjódštejerjo, kotšiz žu po šwonkownych, šwětnych nahladach do wožadneho šastu-pjerštwu woleni? Hdže žu tuczi, hdž njedželu šwonny šwonja a wějazny ke mšchi du? Požylnuja tuczi swojeho dušchepastyrja, hdž tutón w požedženju wošjewi, so towarštwu młodženzow šažoži — wěšo niz žebi k šabawjenju, ale sa šěpsche žykeho wožadneho žiwjenja? Ščělu woni swoje džěczi porjadnje do Božich šlužbow a do rosřěčowanjow sa konfir-mirowanu młodžinu? Čžitaja woni šnajmješča jedyn se šakškich žyrkwinych žydenikow a šnajmješča jene njedželške šopjenko?“ —

Šchelle s bliska a s daloka.

W Drježdžanach bu w pschědměšče Cotta nowa žyrkej našcheho Šbóžnika na šwjedženju Božeho špicža požwjećena. Šswjatocžnosč wotně D. dr. Kóltšch, kotrehož je bórny po tym Bóh tón Knjes s tuteje čašnosčje wotwołať. Dłěje hacž 10 lěť je šapoczany twar wójny a inflazije dla wotpoczowacž dyrbať; nětk je s Božej pomožu dokonjany a s nim tež šara a wožadny dom. Architekt Rudolf Kolbe je pschi wobmjěšowanych šřědkach tola šamohl něšto rjane a psichne wutworicž. Požwjećenje tuteho Božeho doma, abo šěpje tutych šjoch sa wožadne žiwjenje tak wažnych domow je nowy dopokas sa to, so mjes ewangelštimi pschi wšchěch hošpodařškich a pienježnych čěžach hišchče šchescžijanška woporniwosč a lubosč domach.

W Šainewaldže šwjecža ewangelške towarštwu młodženzow Lubiššeho wokřeža 19. junija žwój hłowny šwjedžen, pschi kotrymž žo tež pošawništojo wobdžěla. Šswjedžen žo šapocznje hižo dopoldnja 8 hodž. s piškanej pomajow. We 9 hodž. ščěhuje Boža šlužba a po tutej druge wuhotowanja. Špopoldnišča hłowna šhromadžina je na 1/2 hodž. pošajena.

Šištwanje: R. w L. ša 1. po Trojizny. — W. we W. ša 2. po šwj. Trojizny. —

Šamolwity redaktor: šarať Wyrzacž w Šošacžizach.